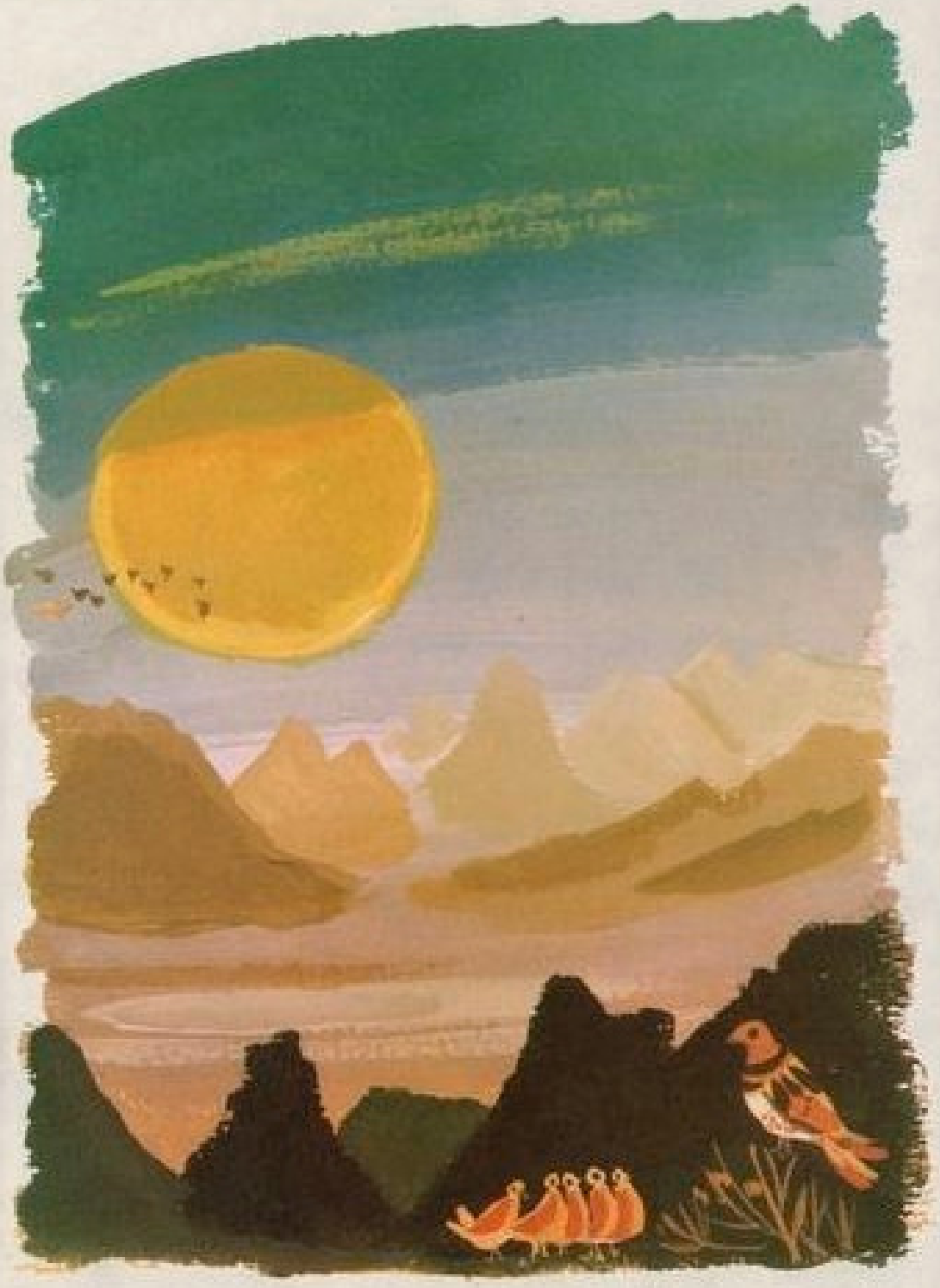

סיפור המדבר

כתב מהדוקט קשקולי
צייר אלאן באייש

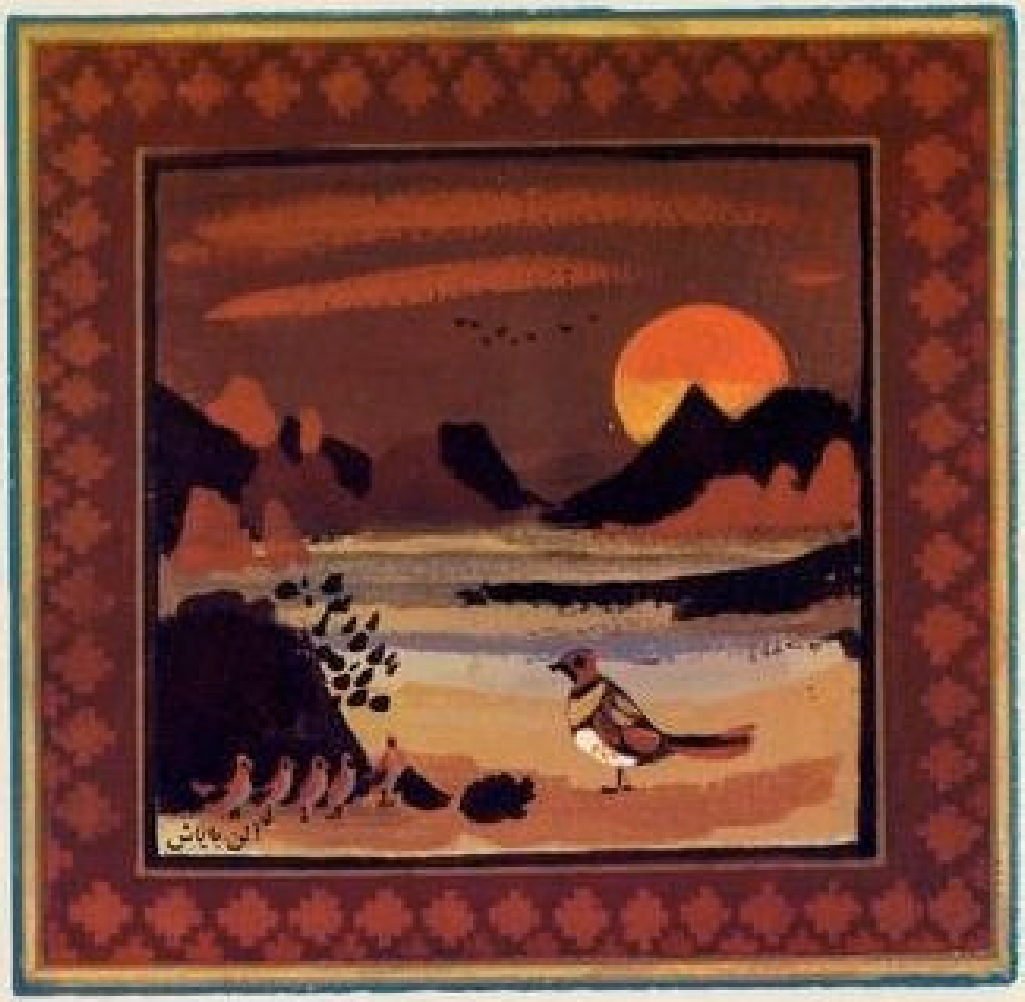

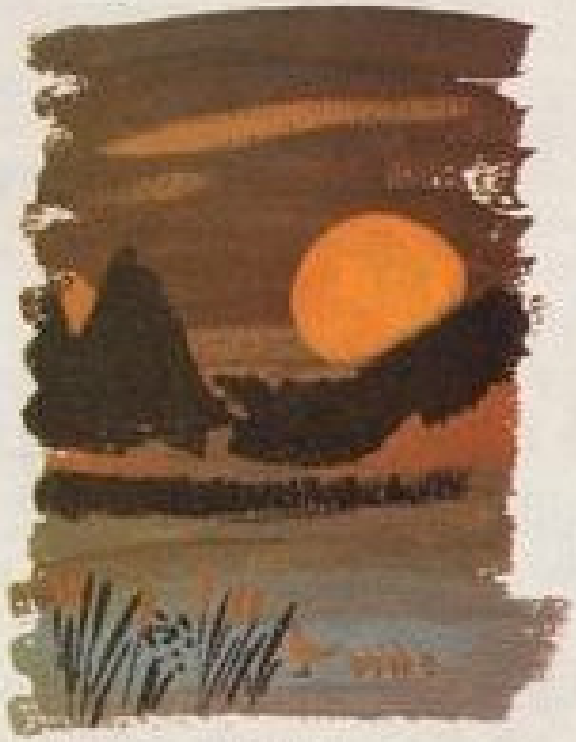

התוכי הניע את כנפיו. הוא התרומם מעל הארץ ועף גבוה, אך לשמש לא הגיע. הוא הביט למטה על הארץ. בריקנות המדבר לא ראה אפילו עץ, כדי שיוכל לשבת עליו.
מרחוק ראה להקת תוכים שעפה אל בריכת מים כדי לשתות. הוא עף לאט למטה ונחת על קיר לבנים סדוק. קיר עתיק, מזמני עבר רחוקים.

התוכי עצם את עיניו והתחיל לדבר אל עצמו.
"יום אחד מישהו יעיר את המדבר מהשינה הרעה. יצמחו עצים ויתכסו בעלים ירוקים, והשמש והירח יוכלו להאיר עליהם. הציפורים תקומנה עם שחר ותשרנה למים, לעצים ולארץ מלאת צבעים. כשזה יקרה, אבנה קן בצמרת של עץ ירוק ואעביר לשם את האפרוחים שלי מהחור הזה בחול."
ואז הוא נזכר באפרוחים שממתינים בחור קטן בין השיחים היבשים.

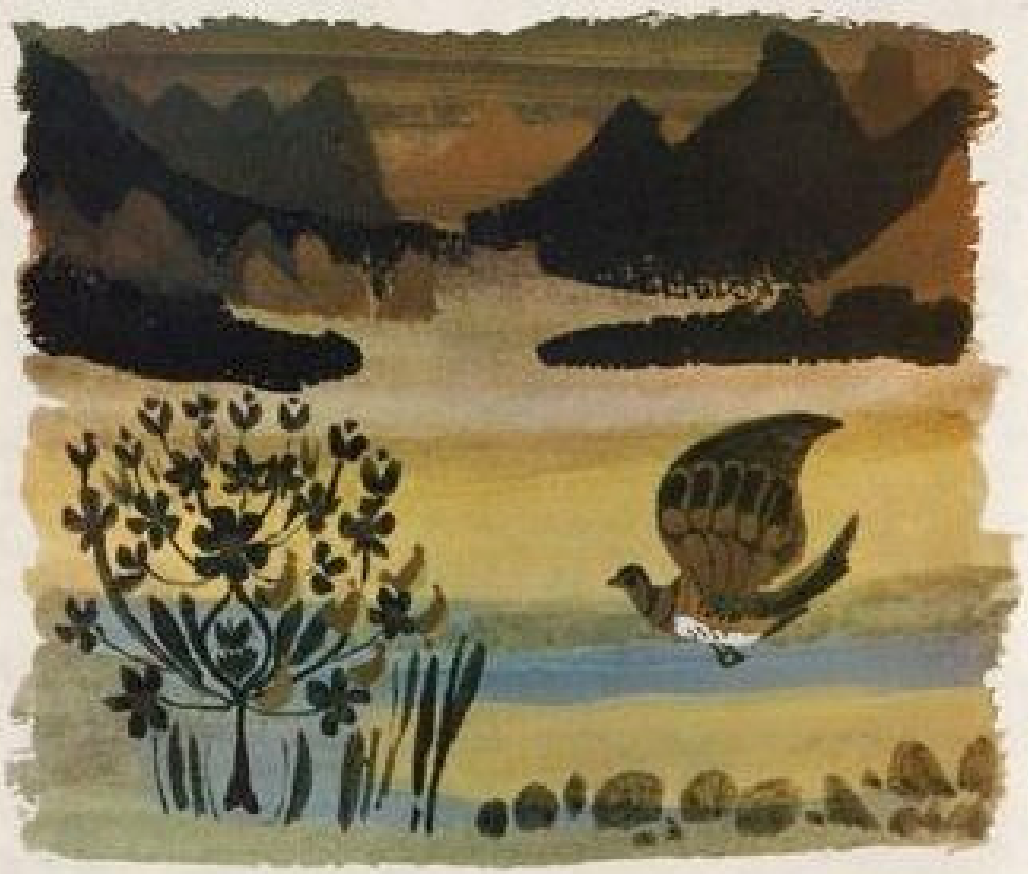

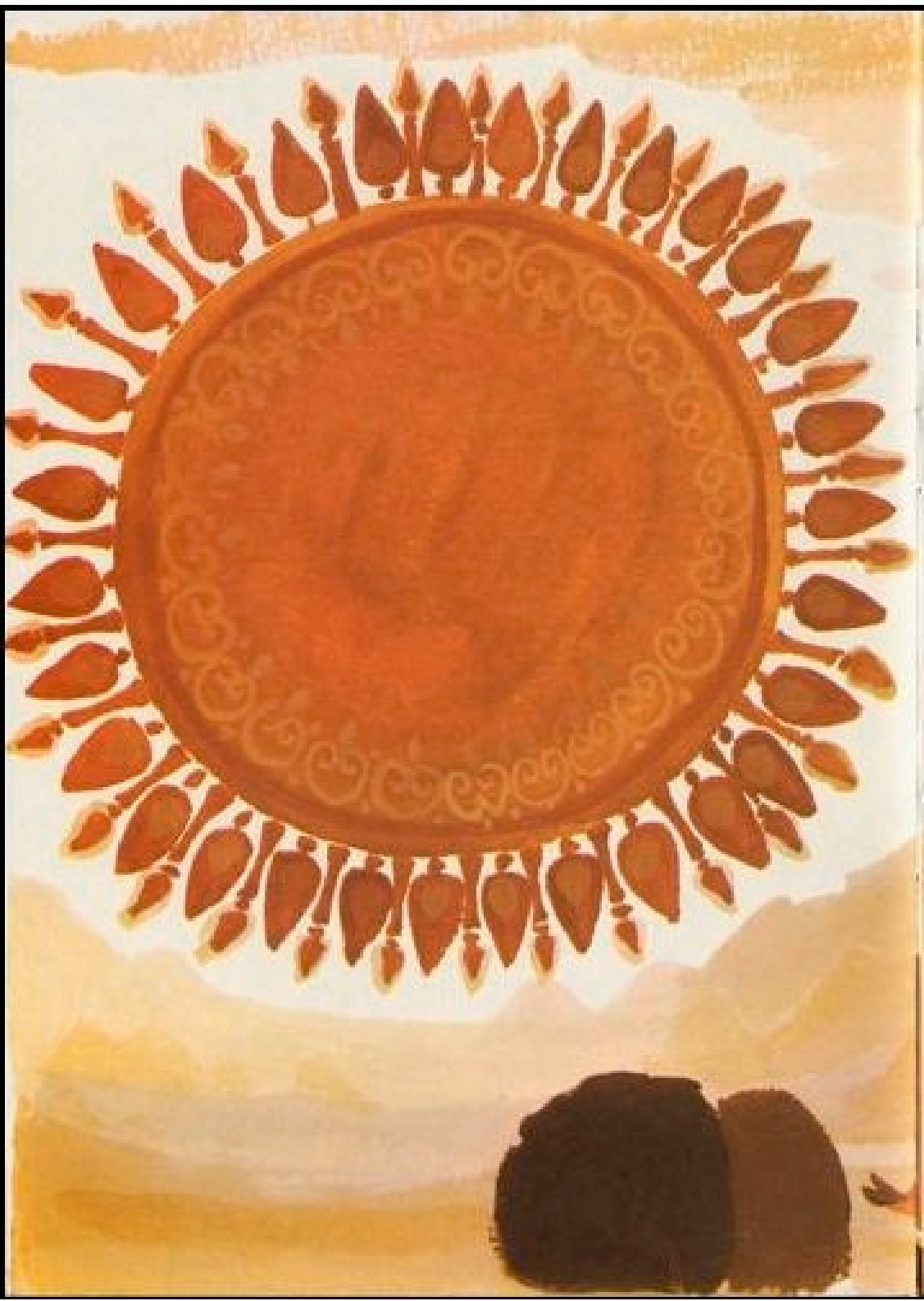

התוכי עף אל הקן, והאפרוחים התחילו לצייץ בקול. אחד מהם קפץ מתוך החור. התוכי הוציא מזון שהוסתר תחת השיחים וחילק אותו בין האפרוחים. האוויר נעשה צונן והאפרוחים מיהרו להסתתר תחת כנפיו של העוף הגדול. אחד מהם אמר "אבא, הבה נלך מכאן. במדבר הימים חמים כל כך והלילות קרים."

והתוכי ענה "לא. נשאר כאן. נמתין לימים שיהיו כפי שהיו בעבר."

האפרוח פתח עיניו לרווחה ושאל "מה זה היה? איך זה היה?"

התוכי הביט למרחק והתחיל לספר.

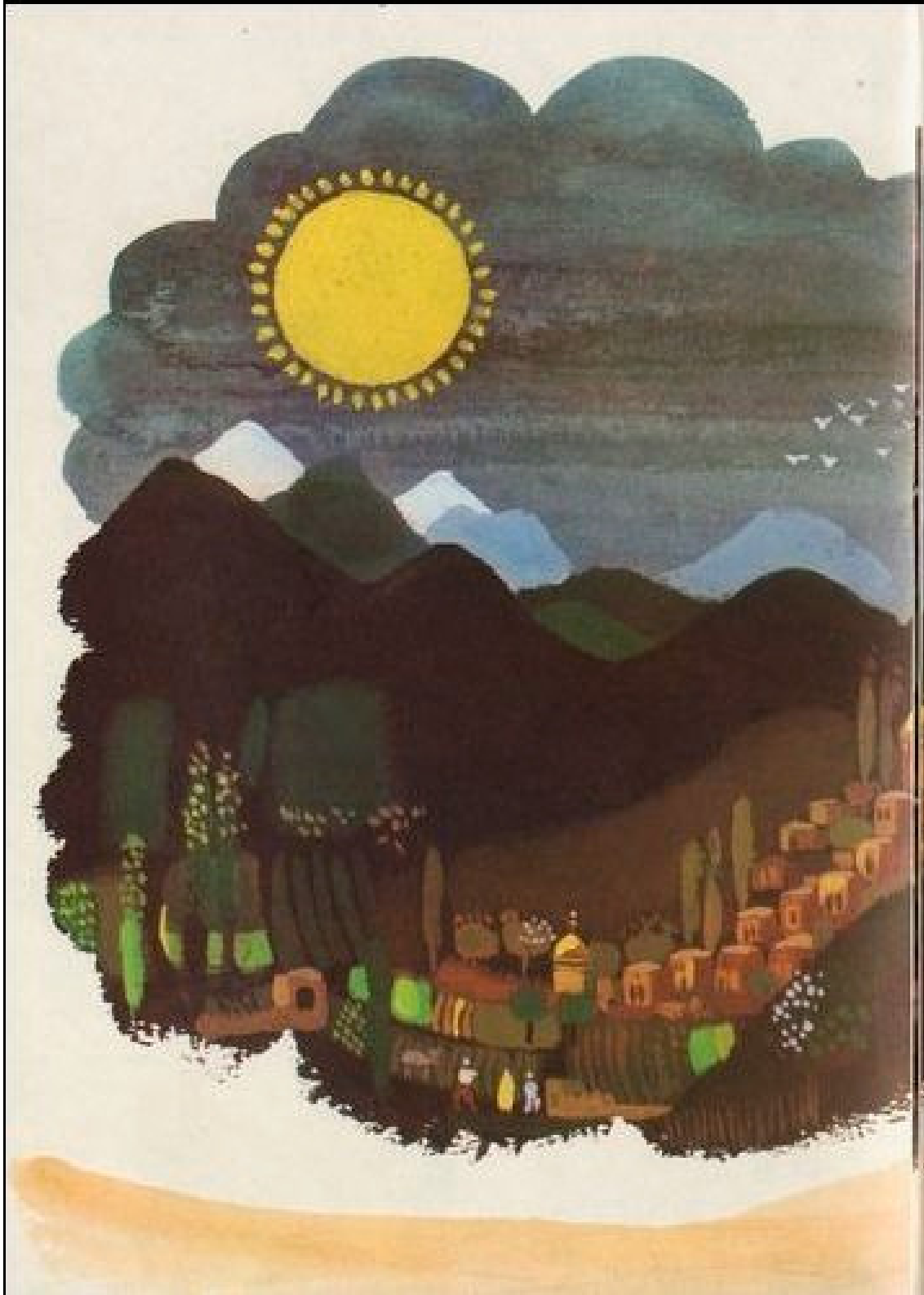

"פעם, לפני אלפי שנים, המקום הזה היה מלא מים ועצים. חיו כאן אנשים בריאים ומאושרים, שעבדו מבוקר עד שקיעת החמה ורק אז חזרו לבתיהם. מחלונות הבתים ניתן היה לשמוע צחוק ושמחה. נכון, היו גם צרות, אך לרוב החיים היו טובים.
בארץ זו חי נער בשם וואקחש. הוא היה בן של איכר ויחד עם אבא ועם אחיו יצא מדי בוקר לעבודה בשדות.
יום אחד עבר וואקחש ליד מעיין. שם פגש תוכי. התוכי בירך אותו, וואקחש ענה לציפור ושאל "מי אתה? ומה מעשיך?"
"אני לא עושה הרבה. אני רק מתעופף" ענה התוכי.
"לאן אתה מתעופף? מה ראית?"
"עפתי עם תוכים אחרים. ראיתי שדות, יערות ונהרות. קפצתי מסלע לסלע ומעץ לעץ. כשחזרתי כאן למעיין ראיתי אותך. חשבתי שנוכל להיות ידידים."
וואקחש צחק ואמר "כמה נחמד. הבה נהיה ידידים."

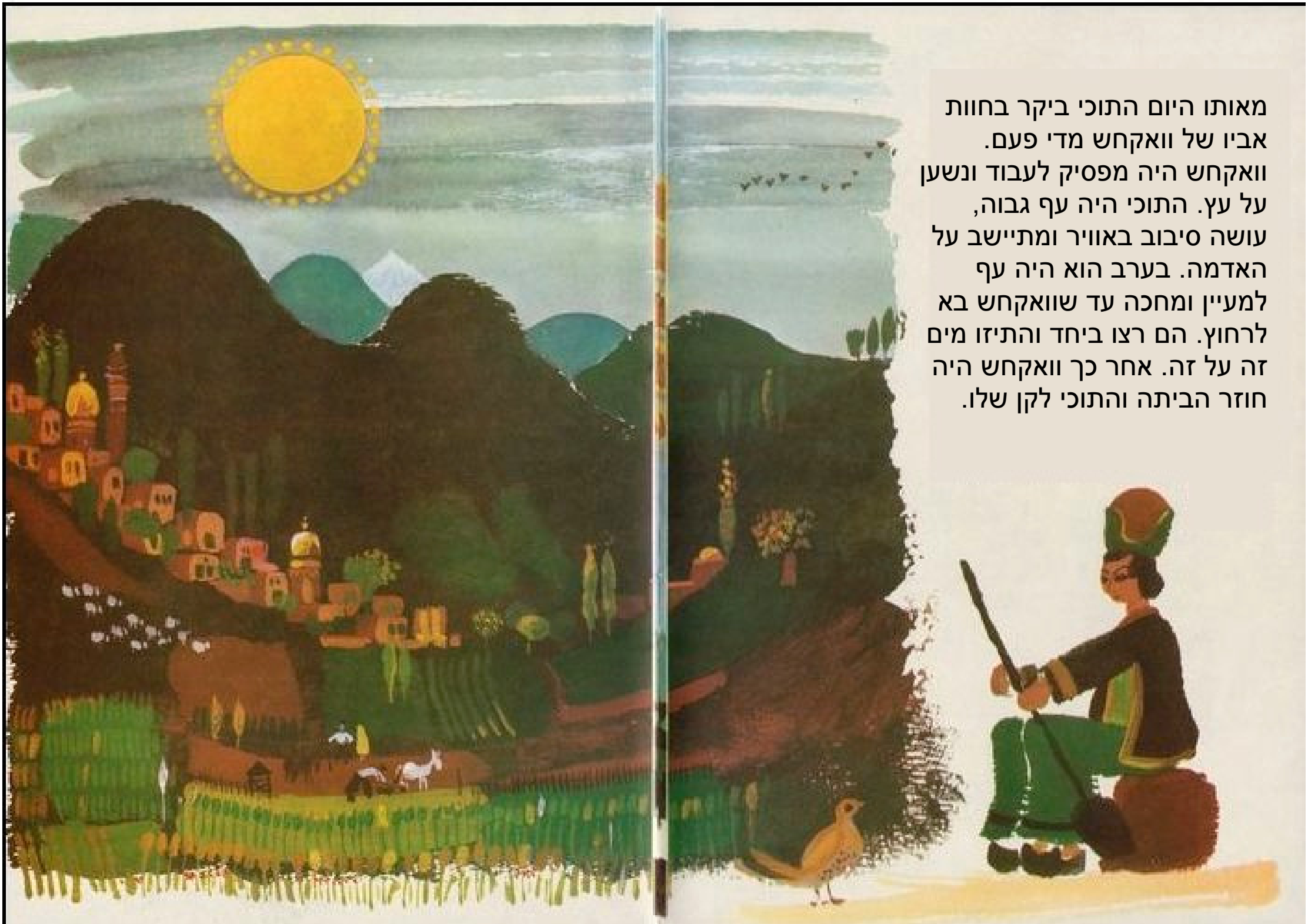

מאותו היום התוכי ביקר בחוות אביו של וואקחש מדי פעם. וואקחש היה מפסיק לעבוד ונשען על עץ. התוכי היה עף גבוה, עושה סיבוב באוויר ומתיישב על האדמה. בערב הוא היה עף למעיין ומחכה עד שוואקחש בא לרחוץ. הם רצו ביחד והתיזו מים זה על זה. אחר כך וואקחש היה חוזר הביתה והתוכי לקן שלו.

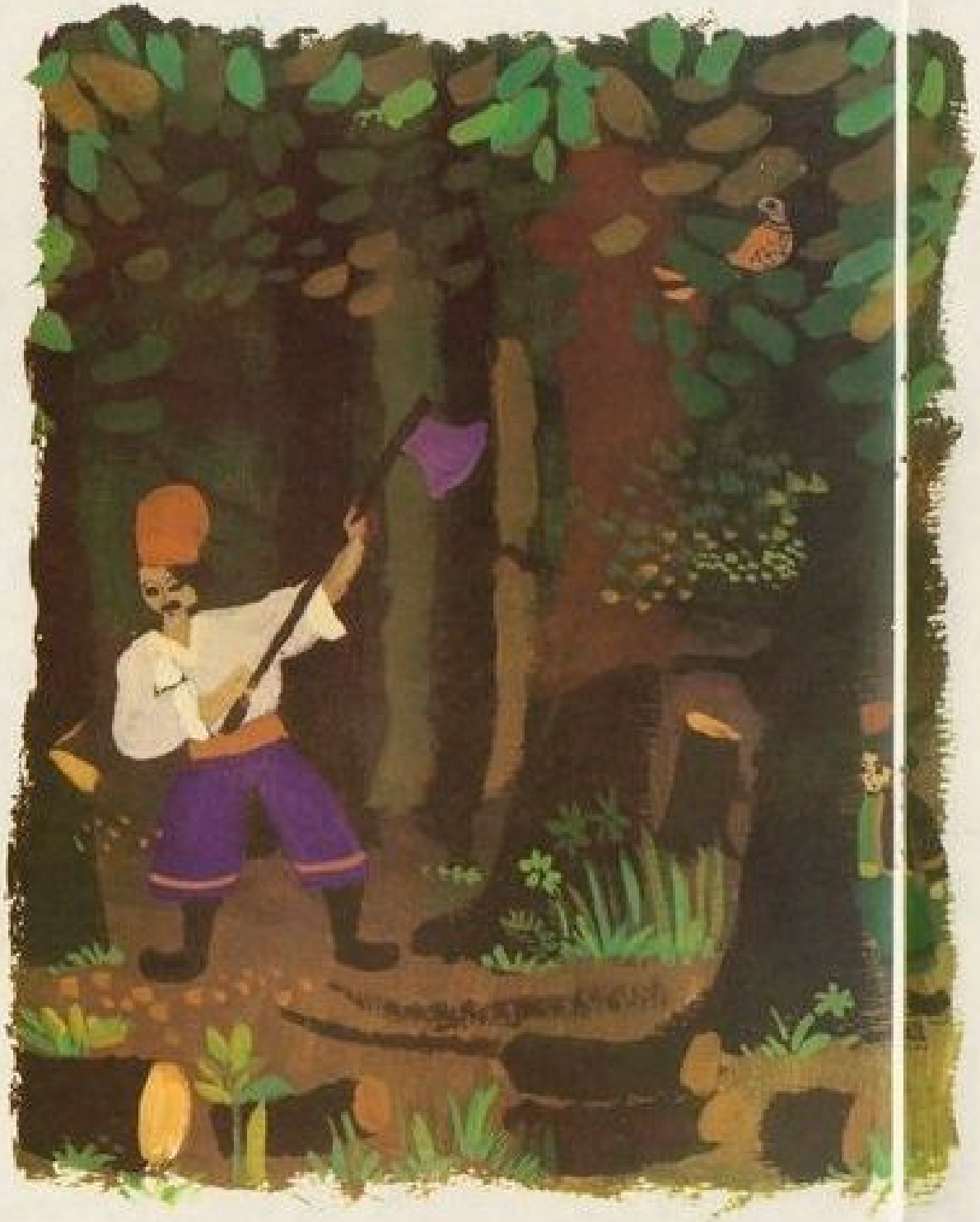

בוקר אחד, לפני שוואקחש יצא לשדות שמע את התוכי קורא לו "וואקחש! וואקחש! בוא מהר. אדם כורת כאן עצים באמצע היער."
וואקחש רץ אל ההורים והם קראו לשכנים. כולם יחד רצו ליער.
כורת העצים ראה את הקהל, נבהל וברח. הוא השאיר את העצים הכרותים.

שבוע אחרי זה התעופף התוכי שוב מעל גג ביתו של וואקחש וקרא לו. "וואקחש! בוא. אותו האיש בא עם אחרים והם כורתים שוב עצים. אם לא תבוא מיד, לא יישארו עצים ביער!"
קולו של התוכי נעשה חזק יותר ויותר. התושבים התאספו ורצו ליער.

הם התחילו להיאבק עם הכורתים. עד הערב התאבקו עד שהכורתים עזבו.

זמן מה שרר שוב שקט בסביבה. אך כורתי העצים התאספו ואחד אמר "מישהו מודיע לבני המקום שאנו באים לכרות. לא ראיתי איש שעובר ביער, אבל אשתדל למצוא מי הוא המודיע."

במשך ימים אחדים הלך ראש הכורתים ליער עד שהרגיש בתוכי שישב על גדם עץ והביט סביב.
הוא אמר לאנשיו "מצאתי את המודיע."

למחרת כשוואקחש עבד בשדה, הכורת ניגש אליו ובירך אותו. "רציתי לדבר אתך על ידידך, התוכי" אמר.
וואקחש שאל מבוהל "מה קרה? איפה ראית את הציפור?"
האיש הביט על פניו המבוהלים של הנער ואמר "לא קרה דבר. רק רציתי להציע לך עסקה טובה."
וואקחש הניח את המגל שלו ושאל "מה תרצה ממני?"

אמר האיש "חשבתי שאולי תרצה להיות עשיר. אולי תרצה לקנות את המשק השכן?"
וואקחש הביט מופתע והתחיל להרהר. והאיש המשיך "ראה את משק שכנך, כמה פורה הוא! אם תרכוש אותו לא תצטרך לעבוד בכלל. תתעשר ותוכל לשכור אנשים אחרים לעבודה. במשך הזמן כל האדמות סביב תהינה שייכות לך."
הנער עצם את עיניו ושאל "ומה תרצה תמורת הכסף הזה?"
האיש אמר "רק תצוד ותיתן לי את התוכי."

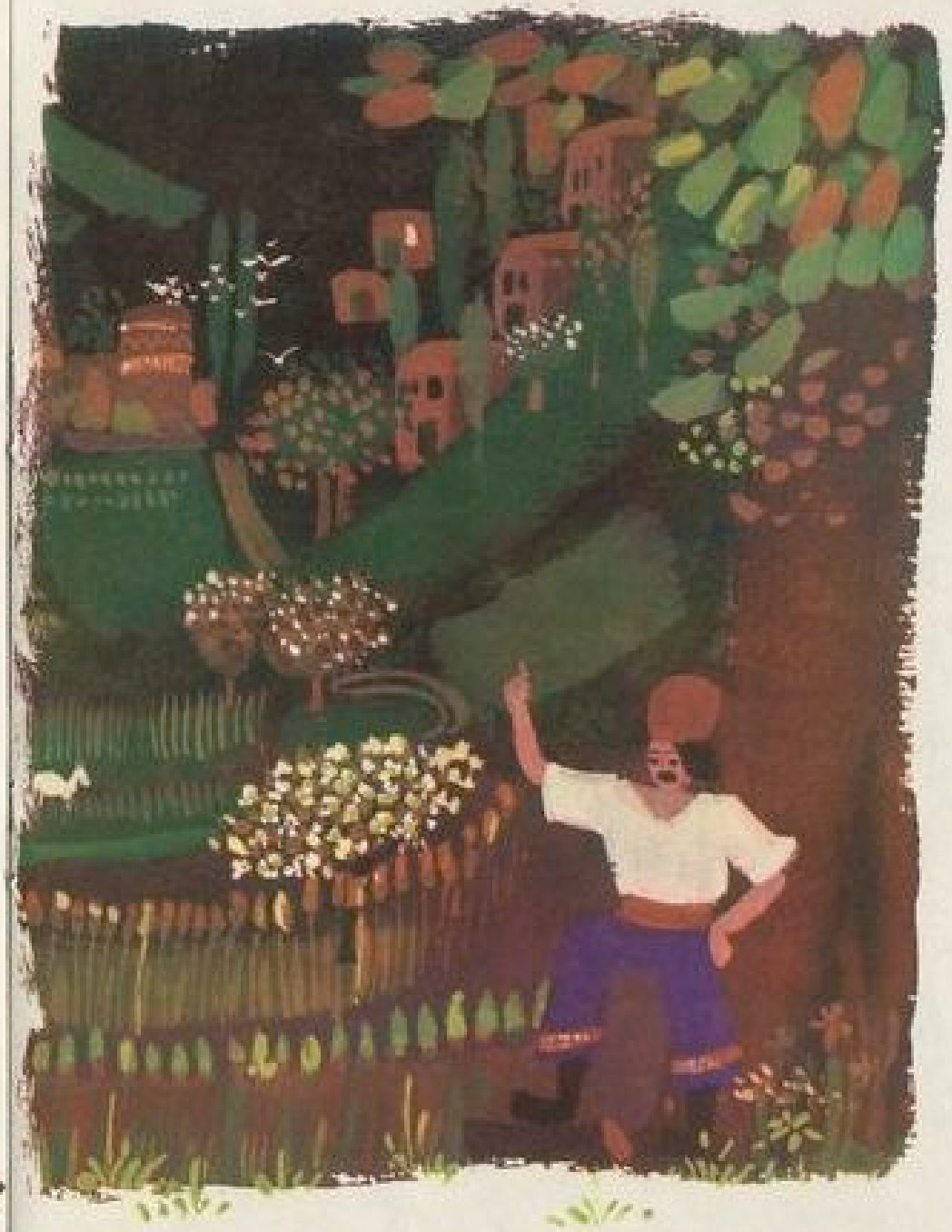

האיש ביקר את וואקחש עוד פעמים רבות אחר כך וואקחש, כששמע את ההצעה קרא תמיד "לא! לא אעשה זאת אף פעם! לא ולא!"
אך האיש המשיך לבקר אותו וחזר על דבריו. וואקחש התחיל לחשוב על הדבר יותר ויותר. הוא הזניח את עבודתו. הוא הפסיק לבוא למעיין. לשווא חיכה לו שם התוכי.

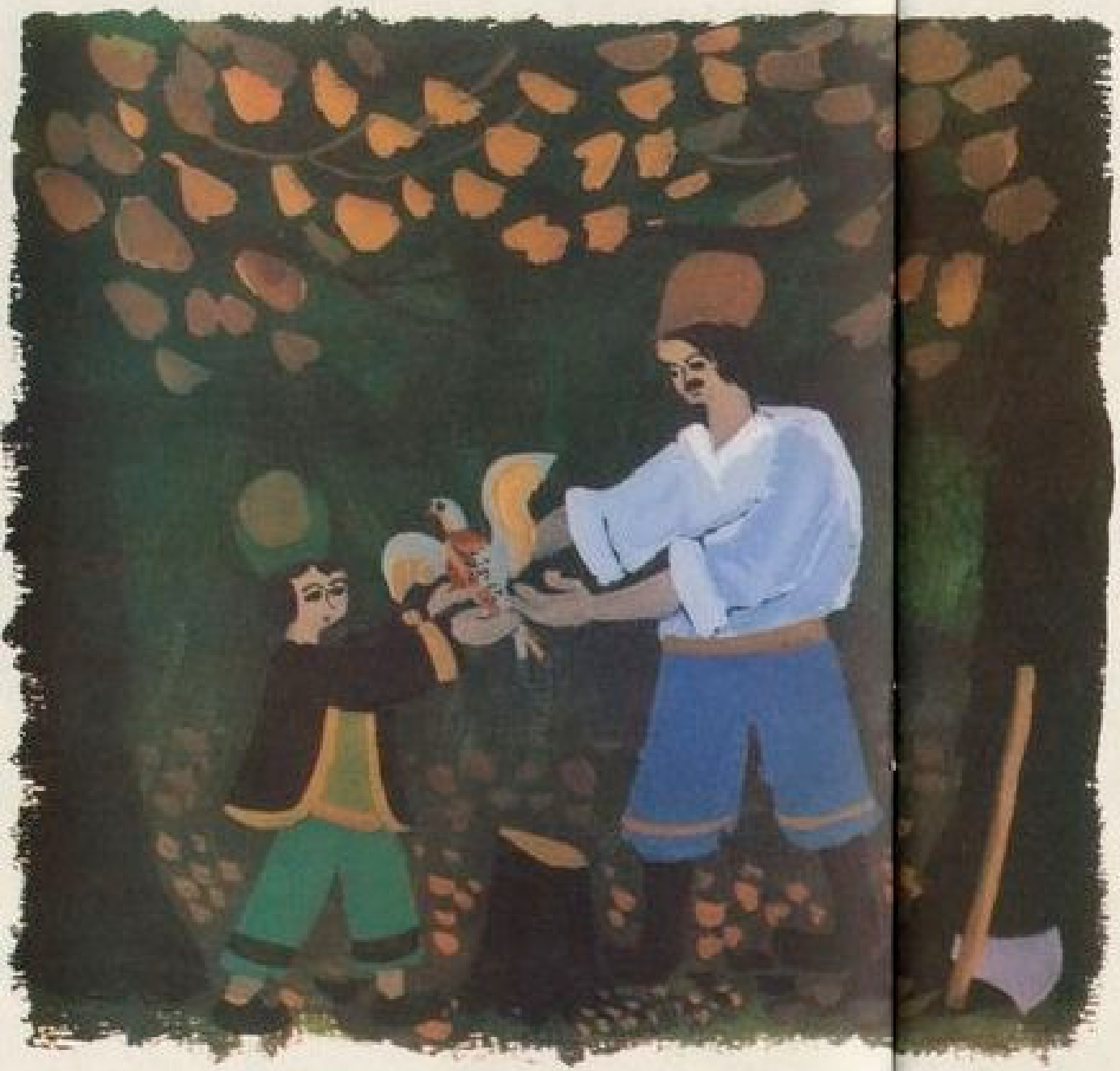

אחרי זמן רב ראה בסוף התוכי את וואקחש מגיע למעיין. הוא קרא בשמחה ועף לקראתו. וואקחש חיבק וליטף אותו. התוכי נרגע והרגיש בטוח בידיו של וואקחש. אך זה לא שחרר אותו יותר, אלא מסר אותו לידיו של כורתי העצים.

התוכי נבהל וקרא "וואקחש! וואקחש! אל תיתן אותי לאנשים אלה. הם שכורתים את העצים ביער!"

אך וואקחש הסתובב והלך. התוכי השתתק וכבר לא הניע את כנפיו יותר. הכורתים כרתו את ראשו ליד המעיין. באותו הלילה כל הציפורים רעשו והבהילו את תושבי האזור.

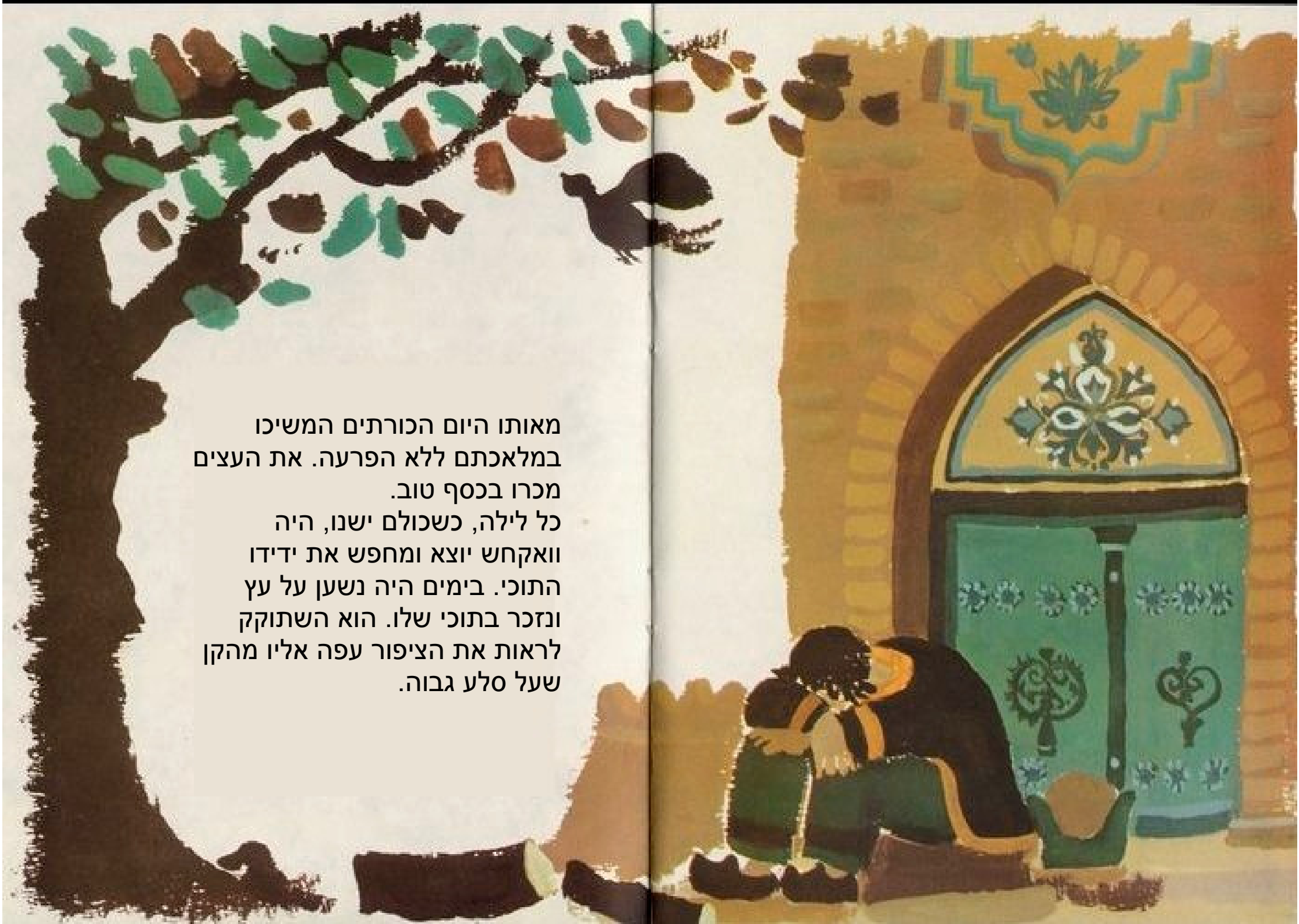

מאותו היום הכורתים המשיכו
במלאכתם ללא הפרעה. את העצים
מכרו בכסף טוב.
כל לילה, כשכולם ישנו, היה
וואקחש יוצא ומחפש את ידידו
התוכי. בימים היה נשען על עץ
ונזכר בתוכי שלו. הוא השתוקק
לראות את הציפור עפה אליו מהקן
שעל סלע גבוה.

עברו שנים. וואקחש הזדקן. לא נשארו כבר עצים ביער. מי המעיין לא הספיקו כדי לשמור על הצמחים הירוקים.
במקום פוריות וירק הכל נעשה יבש.
האנשים ברחו מהסביבה.

אבל התוכים לא עזבו את המדבר. זה ביתנו. אנו יודעים כי יום אחד יבוא גשם וירטיב את האדמה היבשה. פלגי מים יתחילו שוב לשיר לעצים. הערפל יכסה את היער בלילה. הגבעות יתכסו בחורשות ירוקות.
תזכרו זאת הקטנים שלי!"